

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXIX. Errores vitandi circa cultum Sanctorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

lendum quod petit. Si enim Deus bene dicitur obdivisse voci Josue; quidni & Dei Filius voci suæ Matris orantis?

232 Ad 3^{am} respondeo, epitheta ista à Catholicis non tribui Mariæ, eo sensu quo tribuuntur Deo: nullus enim Catholicus ipsam agnoscit primum principium vitæ nostræ, supremum & independens fundamentum vitæ nostræ, &c. solum ergo ipsi tribuuntur, hoc sensu, quod sit principium morale; cuius meritis ac precibus spiritualiter vivimus, & speramus vitam æternam.

Ad 4^{am} respondeo, titulum Reginæ cæli & terræ à Catholicis non tribui Mariæ ut Deæ, sed ut Matri Dei: si enim Augusta gaudet titulis Augusti, & feminæ maritorum titulis decoratur, quidni Mater Dei titulis decoretur Filii, licet alio & alio sensu?

233 Obijciunt 6°. Mardocheus noluit adorare Aman, ne honorem Dei transferret ad hominem, ut dicitur Esther 3.

Respondeo cum S. Thoma q. 84. a. 1. ad 1. quod aliâ veneratione veneramur Deum, quod pertinet ad latrariam; & aliâ veneratione quâdam excellentes creaturas, quod pertinet ad dulciam. Et quia ea que exterius aguntur, signa sunt interioris reverentia: quædam exteriora ad reverentiam pertinentia exhibentur excellentibus creaturis, inter quæ maximum est adoratio: sed aliquid est quod soli Deo exhibetur, scilicet sacrificium. Unde Augustinus dicit in l. 10. de Civit. Dei c. 4. „ Quis sacrificandum censuit, nisi ei, quem Deum aut scivit, aut putavit, aut finxit? „ Secundum reverentiam ergo que creatura excellenti debetur, Nathan adoravit David; secundum autem reverentiam, qua debetur Deo, Mardocheus noluit adorare Aman, timens ne honorem Dei transferret ad hominem... Et similiter secundum reverentiam debitam creatura excellenti, Abraham adoravit Angelos, & etiam Josue, ut legitur Josue 5. Quamvis possit intelligi, quod adoraverint adoratione latraria Deum, qui in persona Angeli apparebat, & loquebatur. Secundum autem reverentiam que debetur Deo, prohibitus est Joannes adorare Angelum Apoc. 17. Tum ad ostendendum dignitatem hominis, quam adoptus est per Christum, ut Angelis æquetur; unde ibi subditur: „ Conservus tuus sum, & fratrum tuorum. „ Tum etiam ad excludendum idololatriam occasionem; unde subditur: „ Deum adora. “

CAPUT XXIX.

Errores vitandi circa cultum Sanctorum.

234 PRIMUS est persuasio vana, quod quisquis honorat talem vel talem Sanctum, vel quicumque sunt de tali vel tali Confraternitate, damnari non possint, nec sine Confessione mori. Contra hunc errorem Concilium Provinciale Cameracense anni 1565. tit. de Sanctis cap. 6. sic habet: Doceatur populus, preces quidem Sanctorum admodum utiles esse ad

impetranda dona, non modo corporalia & temporalia, sed etiam spiritualia & æterna; sed abominandam esse eorum vanitatem, ac superstitionem, qui certò sibi pollicentur, non ex hac vita migraturos sine penitentia & Sacramento. Potius audienda est Veritas, quæ dicit: Si vis ad vitam ingredi, serva mandata. Sanctorum ergo cultus, piarum quoque Confraternitatum usus, sine dubio utilis est, & commendandus, sed ut Sanctorum ac Deiparæ imprimis Virginis precibus ac meritis gratias obtimeamus necessarias, specialiaque auxilia ad servanda mandata, consequendamque eorum observatione vitam æternam, Quam si nobis promittamus perseverando in pravicatione mandatorum, sub spe quod sine penitentia & Sacramento non moriemur, pessima est ista præsumptio de misericordia Dei. Contra quam vide quæ dixi agendo de peccatis spei oppositis.

Secundus error est, dum superstitiosa aliqua miscntur in cultu Sanctorum, live consistentia in certo quodam candelarum numero, vel forma, live in superstitiosa precum quarundam recitatione, &c. Qua de re plura ubi de superstitione.

Tertius error est illorum, qui Sanctos sic colunt, invocantque, quasi per seiplos largiri possent ea quæ petimus. Ad cavendum errorem istum, Catechismus Romanus p. 4. agens de orat. §. quis orandus, sic monet fideles: Non eodem modo Deum & Sanctos imploramus. Nam precamur Deum, ut ipse vel bona det, vel liberet à malis; à Sanctis autem, quia gratiosi sunt apud Deum, petimus, ut nostri precum suscipiant, ut nobis à Deo impetremus ea quorum indigemus. Hinc duas adhibemus precandi formulas, modo differentes. Ad Deum enim propriè dicimus: miserere nobis: cûd nos. Ad Sanctum: ora pro nobis. Quamquam etiam licet aliâ quâdam ratione petere à Sanctis ipsis, ut nostri misereantur: sunt enim maximè misericordis. Itaque possimus precari eos, ut conditionis nostræ miseriam permoti, suâ nos apud Deum gratiâ ac deprecatione juvent.

Quartus error est illorum, qui sic recurrunt ad Sanctos, ut ea quæ petunt, simul non petant in nomine Christi. Vult enim Dei Filius orationem nostram ad Patrem suo nomine pervenire (ait Catechismus Romanus ibidem c. 8. n. 6.) que ejus merito, & gratiâ deprecatoris id pondus assequitur, ut à cælesti Patre audiatur. Est enim ejus illa vox apud Joannem c. 16. Amen, amen dico vobis, siquid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Usque modo non petistis quidquam in nomine meo: Petite, & accipietis.... Et iterum.... Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam. Unde Ecclesia publicas orationes suas concludere solet, per Christum Dominum nostrum. Itaque semper implorare debemus Christum ut primum Mediatorem nostrum, si

si non ore, saltem corde, per merita ipsius expectando bona qua petimus, conformiter Tridentino sess. 25. in decreto de invocatione Sanctorum, ubi docet, *bonum & utile esse Sanctos suppliciter invocare, & ad beneficia impetranda a Deo per Filium ejus Jesum Christum Dominum nostrum, qui solus noster Redemptor & Salvator est, ad eorum orationes, opem, auxiliumque confugere.* Enimvero nihil voluit nos Deus habere, in ordine gratiae, nisi per Christum, nec ipsi Sancti accessum habent ad Deum, nisi per ipsum. *Elegit nos in ipso,* ait Apostolus Epist. 1. & ipsemet Christus Joan. 14. *Nemo venit ad Patrem, nisi per me.*

238 Quintus error est illorum, qui tam rudes sunt, ut nisi vocaliter Sanctos invocent, sibi non videantur sufficienter invocare, quasi auribus corporeis Sancti cognoscere debeant invocationem nostram, aliàs non cognituri; cum tamen in superioribus ostensum sit necesse non esse, ut Sancti per se immediatè preces nostras cognoscant; sed satis esse quod eas cognoscant manifestante Deo, qui videt abscondita cordis nostri: unde & scriptum est, *Domine ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus.*

CAPUT XXX.

Sacrarum Reliquiarum honor primo Dèalogi præcepto non prohibetur.

239 Sequitur ex dictis cap. 27. Si enim Sancti sunt honorandi, consequenter honoranda sunt corpora ipsorum, quæ viva membra fuerunt Christi, uti Tridentinum sess. 25. definit dicens: *Sanctorum Martyrum, & aliorum cum Christo viventium sancta corpora, quæ viva membra fuerunt Christi, & templum Spiritus sancti, ab ipso ad æternam vitam suscipienda & glorificanda, à fidelibus veneranda esse; per quæ multa beneficia à Deo hominibus præstantur: ita ut contrarium affirmantes, damnet, utpote Novatores, toti Antiquitati contradicentes. Quod enim facimus, præcipui Patres fecerunt, faciendumque docuerunt, teste ipsomet Daillæo, celebri apud Calvinistas Ministro, in libro scripto contra Traditionem Latinorum, ubi candidè fatetur, sanctos Basilium, Ambrosium, Hieronymum, Chrysostomum, Gregorium Nazianzenum id fecisse ac docuisse, ita ut ipsos propterea Reliquarios vocet. Sed ipsum, cæterosque hæreticos confundit Deus, per miracula quæ ad sepulchra Martyrum, aliorumque Sanctorum præstidia perpetrat, etiam mortuos ad vitam revocando, prout olim ad vitam revocavit cadaver illarum in sepulchrum Elisæ; tactis quippe ossibus ipsius statim revixit. 4. Reg. 13. Unde Eccli. 48. *Mortuum prophetavit corpus ejus. In vita sua fecit monstra, & in morte mirabilia operatus est.* Quæ profectò miracula probant honorem Sanctorum Reliquiarum debitum, cum eas Deus miraculis honoret. *Miracula verò ad**

Tom. II.

Sanctorum Reliquias patrata se vidisse testatur Ambrosius in exhortatione ad virginit. c. 1. & 2. & epist. 22. Necnon Augustinus l. 9. Confess. c. 7. l. 22. de Civit. Dei c. 8. & serm. 92. de divers. ubi de Reliquiis S. Stephani: *Exiguus (inquit) pulvis tantum populum congregavit; cœcis later, beneficia patens. Cogitate charissimi, quæ nobis Deus servet in regione vivorum, qui tanta præstat de pulvere mortuorum.*

Nec honor ille divino præjudicat honori: 241 quia, ut D. Hieronymus ait l. contra Vigilantium, qui sacrarum Reliquiarum honorem primus impugnavit: *Honoramus Reliquias Martyrum, ut eum, cujus sunt Martyres, adoremus. Honoramus servos, ut honor servorum redundet ad Dominum, qui ait: "Qui vos suscipit, me suscipit. Et, quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis."*

CAPUT XXXI.

Usus ac veneratio sacrarum imaginum eidem præcepto non contrariatur.

242 Sacras imagines Christi, Deiparæ Virginis, & Sanctorum in cælo regnantium, venerandas esse, nec id primo præcepto vetitum esse, ex verbo Dei non scripto, seu Traditione habemus, per Canalem SS. Patrum, & Conciliorum, Concilii scilicet Nicæni II. & Tridentini sess. 25. Enimvero ille ipse, qui Exodi 10. dixit: *Non facies tibi sculptile, neque omnem similitudinem, quæ est in cælo desuper, & quæ in terra deorsum, nec eorum quæ sunt in aquis sub terra, non adorabis ea neque coles, tamquam utique dii sint, uti Gentiles putabant: ille ipse (inquam) Exodi c. 25. dixit: Duos quoque Cherubim aureos, & producliles facies. Et n. 21. Fac serpentem æneum, & pone eum pro signo. Et Salomon 3. Reg. 6. Fecit in oraculo duos Cherubim, de lignis olivarum... & omnes parietes templi per circuitum sculpsit variis calaturis, & torno, & fecit in eis Cherubim, & palmas, & picturas varias, quasi prominentes de pariete & egredientes. Sed quia sculptilia ista & similitudines non fecit ut adorarentur, tamquam dii, contra primum præceptum non fecit.*

Unde Gregorius Magnus l. 7. epist. 54. ad Secundinum inclusum, qui ab ipso Christi imaginem postulaverat: *Vulde (inquit) nobis postulatio tua placuit: quia illum toto corde, totâ intentione quaris, cujus imaginem præ oculis habere desideras, ut te visio corporalis quotidiana reddat exercitatum; ut dum picturam illius vides, ad illum animo inardescas, cujus imaginem videre desideras... Scio quidem quod imaginem Salvatoris nostri non ideo petis, ut quasi Deum colas, sed ob recordationem Filii Dei, in ejus amore recalescas, cujus imaginem videre desideras. Et nos quidem non quasi ante divinitatem, ante illam prosternimur, sed illum adoramus, quem per imaginem, aut natum, aut passum, sed & in Throno sedentem re-*